

Bhagavad-gītā
2. fejezet 55. vers

śrī-bhagavān uvāca
prajahāti yadā kāmān sarvān pārtha mano-gatān
ātmany evātmanā tuṣṭaḥ sthita-prajñas tadocyate

śrī-bhagavān uvāca—az Istenség Legfelsőbb Személyisége mondta; *prajahāti*—felad; *yadā*—amikor; *kāmān*—az érzékkielégítés utáni vágyakat; *sarvān*—minden fajtáját; *pārtha*—óh, Pṛthā fia; *manaḥ-gatān*—az elme kitalációinak; *ātmani*—a lélek tiszta állapotában; *eva*—bizonyára; *ātmanā*—a megtisztult elme által; *tuṣṭaḥ*—elégedett; *sthita-prajñāḥ*—transzcendentális helyzetű; *tadā*—akkor; *ucyate*—mondják.

Az Istenség Legfelsőbb Személyisége így szólt: Óh, Pārtha! Amikor az ember lemond az érzékkielégítésre irányuló valamennyi vágyról, melyet az elme kitalációja hoz létre, s ekképpen megtisztult elméje egyedül az önvalóban talál elégedettségre, akkor azt mondhatjuk róla, hogy tiszta, transzcendentális tudata van.

MAGYARÁZAT: A *Bhāgavatam* megerősíti, hogy aki teljesen Kṛṣṇa-tudatú, azaz aki odaadással szolgálja az Urat, a nagy szentek minden jó tulajdonságával rendelkezik, míg annak az embernek, akinek helyzete nem transzcendentális, nincsenek jó tulajdonságai, hiszen kétségkívül saját elméjének kitalációinál keresett menedéket. Ezért hát helyesen mondja a vers, hogy az embernek meg kell válnia minden érzéki vágytól, melyet az elme hoz létre. E vágyakat nem lehet mesterséges úton megszüntetni, ám a Kṛṣṇa-tudat cselekedeteivel minden külön erőfeszítés nélkül maguktól lecsillapodnak. Ezért haladéktalanul a Kṛṣṇa-tudat tetteihez kell látnunk, mert az odaadó szolgálat azonnal a transzcendentális tudat szintjére segíthet bennünket. Egy rendkívül fejlett szinten álló lélek mindig elégedett önmagában, mert megvalósította, hogy ő a Legfelsőbb Úr örök szolgája. E transzcendentális helyzetben nincsenek érzéki vágyai, melyeket az alantas materializmus hoz létre, s a Legfelsőbb Úr örök szolgájának természetes helyzetében mindig boldog.

Hare Kṛisna Hare Kṛisna Kṛisna Kṛisna Hare Hare
Hare Rama Hare Rama Rama Rama Hare Hare